

Capitolul 1 Importanța unei slujiri pline de viață

„Mult mai mult ar realiza în slujire câțiva oameni evlavioși și înflăcărați decât o mulțime de oameni căldicei!” a spus Oecolampadius, reformatorul elvețian – un om care a învățat din experiență și care a lăsat scrisă acea experiență, în folosul altor biserici și al altor timpuri.

Simpla înmulțire a oamenilor care se autodenumesc slujitori ai lui Cristos este de puțin folos. E posibil că ei sunt doar o povară pentru pământ. Poate sunt ca Acan, care a provocat tulburare în tabără; sau poate ca Iona, care a fost cauza furtunii. Chiar dacă au un crez sănătos, totuși, prin necredința lor, prin starea lor de căldicei și prin formalismul lor apatic, ei pot să creeze o pagubă ireparabilă cauzei lui Cristos, înghețând și uscând toată viața spirituală din jurul lor. Adeseori, slujirea lipsită de înflăcărare a unuia care are o doctrină corectă dăunează la o scară mai mare și în mod fatal sufletelor decât cea a unuia care este extrem de inconsecvent sau vădit eretic. „Ce om de pe pământ este un parazit atât de dăunător ca slujitorul leneș?” a întrebat Cecil. Iar Fletcher a observat bine că „pastorul căldicel creează creștini indolenți”. Oare înmulțirea unor astfel de slujitori poate fi socotită o binecuvântare pentru oameni? Părinții Bisericii Scoției, acționând pe baza acestui principiu, preferau ca o parohie să fie fără preot decât să numească acolo pe unul nepotrivit. Iar când Biserica lui Cristos, cu toate denotațiunile ei, se întoarce la exemplul de la început și, umblând pe calea apostolilor, caută să urmeze cât mai îndeaproape modelele divin inspirate, nelăsând ca ceva ce ține de pământ să se interpună între ea și Capul ei viu, atunci va avea mare grijă ca oamenii cărora le încredințează păstoria sufletelor, oricât de erudiți și de capabili ar fi, să se

distingă înainte de toate prin spiritualitatea, zelul, credința și dragostea lor.

Făcând o comparație între Baxter și Orton, biograful primului spune că „Baxter ar fi dat foc la lume, în timp ce Orton aprindea un chibrit.” Cât de adevărat! Totuși, aceasta e adevărat nu doar în legătură cu Baxter și Orton. Aceștia doi sunt reprezentativi pentru două clase din Biserica lui Cristos din fiecare veac și din fiecare denominațiune. Cei din a doua clasă sunt mult mai numeroși; Ortonii pot fi numărați cu miile, Baxterii, cu zecile. Totuși, cine nu ar prefera un singur exemplar din prima clasă în locul a mii de exemplare din cealaltă clasă? „Când vorbea despre grijiile apăsătoare pentru suflete”, a spus despre Baxter unul dintre contemporanii lui, *„constatai că însuși duhul lui era îmbibat cu ele”*. Nu e de mirare că a fost binecuvântat cu un succes atât de uimitor! Oamenii simțeau că, ascultându-l, erau în atingere cu cineva care aborda realități de o importanță infinită.

Acesta este unul dintre secretele puterii și ale succesului în slujire. Și cine poate spune cât din necredința generală din zilele noastre se datorează nu numai lipsei de îndrumători spirituali – nu doar existenței îndrumătorilor vădit necredincioși și inconsecvenți –, ci și *răcelii* multora care sunt recunoscuți pentru învățătura lor sănătoasă și pentru credințioșia lor. Oamenii nu pot să nu sesizeze că, dacă religia merită ceva, ea merită totul; că dacă ea cere zel și înflăcărare, e drept ca acestea să existe în cea mai mare măsură; și că nu există nicio cale solidă între ateismul nesăbuit și căldura intensă a zelului religios. Oamenii pot să urască, să deteste, să disprețuiască, să persecute zelul religios, dar conștiința lor le aduce aminte în mod tăcut că, dacă există un Dumnezeu și un Mântuitor, dacă există cer și iad, atunci orice este lipsit de o astfel de trăire și de dragoste nu este decât ipocrizie, nesinceritate, mărturie falsă! În felul acesta, ei învață din predicile lipsite de viață ale clasei la care ne referim că, întrucât acești oameni nu cred doctrinele

pe care le predică, nu e nevoie ca ascultătorii lor să le creadă; dacă slujitorii le predică numai pentru că, prin ele, își câștigă existența, atunci cei care nu obțin nimic de pe urma lor de ce să aibă rețineri în a le respinge? Inconsecvențele preoților catolici au făcut din Italia o țară de păgâni. Dar oare nu ar trebui să ne cercetăm și noi ca să vedem cât din păgânismul modern se datorează indolenței, indiferenței și corectitudinii reci a slujirii protestante din țara noastră? „Stilul impulsiv de a predica”, a spus Rowland Hill, „provoacă dezgust; stilul timid de a predica adoarme sărmănele suflete; stilul neînfricat de a predica este singurul recunoscut de Dumnezeu.”

Nu doar faptul de a nu fi sănătos în credință, de a fi neglijent în îndeplinirea îndatoririlor sau de a manifesta inconsecvență în viață dăunează slujirii și ruinează sufletele. Cineva poate să nu fie ținta atacurilor nici din cauza crezului, nici din cauza umblării lui și totuși, el poate fi pentru enoriașii lui un obstacol nespus de dureros în calea binelui spiritual. Poate fi o fântână uscată și goală, în ciuda crezului său corect. Poate că îngheață sau uscă viața chiar în timp ce vorbește despre calea vieții. Poate că îi îndepărtează pe oameni de cruce chiar în timp ce, cu gura, el proclamă crucea. Poate că stă între enoriași și binecuvântare chiar în timp ce își ridică mâinile pentru a-i binecuvânta. Aceleași cuvinte care, de pe buze înflăcărate, cad ca stropii de ploaie sau ca picurii de rouă, de pe buzele lui cad ca zăpada sau grindina, răcind orice căldură spirituală și vătămând întreaga viață spirituală. Câte suflete s-au pierdut din cauza lipsei de entuziasm, sobrietate, dragoste ale predicatorului, chiar și atunci când cuvintele rostite erau prețioase și adevărate!

Noi luăm ca pe un lucru de la sine înțeles că obiectivul slujirii creștine este *de a converti păcătoși și de a zidi trupul lui Cristos*. Niciun slujitor devotat nu se poate odihni împăcat, fără a avea acest obiectiv. Aplauze, faimă, popularitate, onoruri, bogății – toate acestea sunt deșarte. Dacă nu sunt câștigate suflete, dacă

sfinții nu sunt ajutați să se maturizeze, slujirea noastră este zadarnică. Prin urmare, întrebarea la care fiecare trebuie să răspundă în fața propriei conștiințe este următoarea: „Este acesta țelul slujirii mele, este aceasta dorința inimii mele, și anume de a salva pe cei pierduți și de a-i îndruma pe cei mântuiți? Este acesta scopul meu *cu fiecare predică* pe care o rostesc, cu fiecare vizită pe care o fac? Trăiesc eu, umblu și vorbesc sub continua influență a acestui lucru? Pentru aceasta mă rog, muncesc, postesc și plâng? Pentru aceasta cheltuiesc și mă sacrific, socotind că, după mântuirea propriului meu suflet, bucuria mea cea mai mare este de a fi instrumentul pentru mântuirea altora? Pentru aceasta exist? Mi-aș da bucuroș viața pentru a realiza acest lucru? Am văzut eu plăcerea Domnului prosperând prin mâna mea? (vezi Isaia 53:10, KJV). Am văzut eu suflete convertite în urma slujirii mele? Au primit copiii lui Dumnezeu înviere de pe buzele mele, mergând apoi pe drumul lor plini de bucurie, sau nu am văzut niciun rod al lucrării mele și totuși m-am mulțumit să rămân nebinecuvântat? Sunt eu mulțumit să predic și totuși să nu știu dacă mesajul meu a lăsat o impresie măcar asupra unui singur om, dacă măcar un păcătos a fost trezit? Pot eu să-mi împlinesc mulțumit rutina lucrării mele, fără să-mi treacă vreodată prin minte să-mi pun întrebarea dacă Dumnezeu face să prospere lucrarea mâinilor mele și cuvintele gurii mele?

Nimic altceva decât un succes clar nu-l poate satisface pe un adevărat slujitor al lui Cristos. Se poate că planurile lui se desfășoară fără piedici și mecanismul exterior funcționează constant, dar el consideră toate acestea ca fiind nimic dacă nu se văd roade în salvarea sufletelor. El gândește în felul următor: „Copilașii mei, pentru care iarăși simt durerile nașterii, până ce va lua Cristos chip în voi!” „Slujitorii”, a spus Owen, „sunt rareori onorați cu succes dacă nu urmăresc necurmat convertirea păcătoșilor.” Va obține aceasta dacă va fi hotărât ca, prin puterea și cu binecuvântarea lui Dumnezeu, să nu se lase până nu vede

succesul. Omul care a decis în mintea lui să înfrunte fiecare dificultate, care a socotit prețul, care are ochii ațintiți asupra premiului și a hotărât să lupte pentru a-l obține – ei bine, un astfel de om este cel care învinge.

Apatia monotonă a altor zile s-a dus. Satan e foarte activ pe câmpul de luptă și e cel mai bine să te confrunți cu el față în față. În plus, conștiința oamenilor este cu adevărat tensionată. Dumnezeu pare a lupta cu ei foarte mult, ca înainte de potop. O suflare a Duhului divin a trecut peste pământ, de aici și importanța vremurilor în care trăim, precum și necesitatea de a le îmbunătăți cât ele mai durează. „Zelul” care marchează veacul nu este de la om, ci de la Dumnezeu. A da o direcție corectă acestui zel este marea datorie a oricărui om care vrea să fie co-lucrător cu Dumnezeu. Acest zel o ia în atâtea direcții greșite, precum scepticism, ritualism, raționalism, catolicism etc., încât trebuie să ne grăbim să depunem toate eforturile pentru a-l îndrepta în direcția bună. *Cristos Însuși* este singura țintă adevărată sau locul de odihnă, unde îndoiala și oboseala, chinurile cauzate de muștrările conștiinței, tânjirile unui suflet nesatisfăcut pot fi, toate, liniștite. Nu biserica, ci Cristos. Nu doctrina, ci Cristos. Nu formele, ci Cristos. Nu ceremoniile, ci Cristos – Cristos, Dumnezeu-om, care Și-a dat viața pentru ca noi să avem viață, care a pecetluit legământul cel veșnic și a făcut pace, pentru noi, prin sângele crucii Lui; Cristos, depozitarul divin al luminii și al adevărului, „în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale cunoașterii”; Cristos, vasul infinit, umplut cu Duhul Sfânt care dă lumină, învață, revigorează, mângâie. „Noi toți am primit din plinătatea Lui, și har după har”. Pentru sufletul agitat, El, și numai El, este refugiul, stânca pe care să zidească, casa în care să locuiască, până când marele ispititor va fi legat și orice luptă se va sfârși în victorie.

Trebuie să ne străduim să dăm o direcție acestor cursuri diverse de zel. Căci cine se poate aventura să spună cum se pot

ele înmulți, ce direcții ciudate pot lua, în ce șuvoaie tulburi se pot revărsa peste văile pământului, ce ruină pot cauza pe unde trec și cu ce potop înfiorător pot inunda lumea, desființând și demolând tot ce este divin și bun, tot ce este adevărat și nobil?

Așadar, să întâmpinăm acest zel, care acum este lauda, dar s-ar putea ca, nu peste mult timp, să fie năpasta veacului, cu singurul lucru care poate să-i reducă pulsația febrilă și să-l ducă la un calm binecuvântat: „Evanghelia harului lui Dumnezeu”. Toate celelalte lucruri sunt doar narcotice, droguri, leacuri băbești. Evanghelia este medicamentul divin; ea este remediul unic, rapid, veșnic. Nu cu „opinie” trebuie să înfruntăm „opinia”; *adevărul* lui Dumnezeu este cel pe care suntem chemați să-l mânuim; și, aplicând *tăișul* „sabiei Duhului” la teoriile omului (pe care acesta, cu mândrie, le numește opiniile lui), îl determinăm să vadă ce pânză de sofism și nebunie a țesut, spre propria lui confuzie și ruină.

Nu de opinii are nevoie omul, ci de ADEVĂR; nu de teologie, ci de Dumnezeu; nu de religie, ci de Cristos; nu de literatură și știință, ci de cunoașterea dragostei lui Dumnezeu arătată în faptul că L-a dat pe unicul Său Fiu.

Richard Baxter a spus: „Nu știu ce cred alții, dar, în ce mă privește, mă rușinez de stupiditatea mea și mă minunez de mine însumi că nu mă ocup de sufletul meu și al altora ca unul care așteaptă ziua cea mare a Domnului; că pot avea loc pentru aproape orice alte gânduri și cuvinte și că inima mea nu este absorbită în întregime de asemenea chestiuni remarcabile. Mă mir cum pot să predic despre ele cu superficialitate și răceală; cum pot să-i las pe oameni să rămână liniștiți în păcatele lor; cum pot să nu merg la ei, să nu insist ca, de dragul Domnului, să se pocăiască, indiferent cum ar lua ei asta și cât efort și nezac m-ar costa pe mine. Rareori vin de la amvon fără să fiu mustrat în conștiința mea că nu am fost mai profund și mai înflăcărat. Conștiința nu mă mustră din cauza lipsei de figuri de stil și

eleganță în vorbire, nici pentru vreun cuvânt nepotrivit lăsat să-mi scape din gură, ci mă întrebă: ‘Cum ai putut să vorbești despre viață și despre moarte cu o asemenea inimă? Cum ai putut să predici despre cer și iad într-un mod atât de nepăsător, de apatic? Crezi tu ceea ce spui? Ești serios sau glumești? Cum poți să le spui oamenilor că păcatul este un lucru atât de îngrozitor, că atât de multă nefericire este peste ei și în fața lor, și tu să nu fii afectat? Nu ar trebui să plângi pentru asemenea oameni, nu ar trebui ca vorbele tale să fie întrerupte de lacrimi? Nu ar trebui să-ți înalți glasul și să le arăți oamenilor nelegiuirile lor și să-i rogi, să-i implori, întrucât este o chestiune de viață și moarte?’ Cu adevărat acesta este sunetul pe care conștiința îl face să sune în urechile mele și, totuși, sufletul meu adormit nu vrea să se trezească. O, ce grozăvie este o inimă insensibilă, împietrită! Doamne, scapă-ne pe noi înșine de năpasta necredincioșiei și a unei inimi împietrite, căci altfel cum am putea fi instrumente potrivite pentru a-i scăpa pe alții de ea? O, fă în sufletele noastre lucrul pentru care vrei să ne folosești pe noi ca să-l faci în sufletele altora!”